

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 178.

51de Møde.

Torsdagen den 11te April.

(Forts.)

J. A. Hansen (fortsat): Den Indvending troer jeg altsaa ikke kan gives Anvendelse med Hensyn til Spørgsmaalet om denne Forandring. Det kom mig uventet, at den høitærede Justitsminister ikke havde opfattet mine Ord „meget samvittighedsfulde Contra-henter“ som jeg troede, de maatte opfattes efter den Betoning, jeg lagde paa Ordet „meget“, thi jeg troede at have ved denne Betoning af Ordet „meget“ lagt for Dagen, at jeg meente de overdrevent samvittighedsfulde eller de, som anstaae det for en Samvittighedsfag, som jeg ikke anstaae og ikke kunde ansee derfor i fornødtig Forstand; det vilde jeg have lagt i Ordene „meget samvittighedsfuld“. Min Mening er „overdreven samvittighedsfuld“, eller en Samvittighedsfuldhed, som ikke er fornødtig. Naar den ærede Justitsminister har henvisst til de Betænkkeligheder, som fra Fattigvæsenets Side kunde være imod at indrømme denne Udvidelse, saa har jeg allerede under Sagens anden Behandling gjort opmærksom paa, at det Tilsyn fra Fattigvæsenets og Politiets Side, som haves i Communerne, det vedbliver i selvsamme Udstrækning, hvori det hidtil har været; den vedtagne Forandring har aldeles ingen Indflydelse paa det Tilsyn fra Fattigvæsenets og Politiets Side, som haves, og som vedbliver at bestaae, saa jeg kan ikke heller indrømme, at der fra Fattigvæsenets Side kan være noget Særligt derimod at erindre. Den ærede Minister har ogsaa gjort opmærksom paa det Synlige i at opstille en saadan Bestemmelse for Landet, naar man ikke gjorde den gjældende for Kjøbstæderne og for Kjøbenhavn. Nu har det rigtignok undret mig at høre, at den ærede Justitsminister gjorde det gjældende, thi i den provisoriske Lovs § 5

der seer jeg heller ikke, at Kjøbstæderne eller Kjøbenhavn ere tagne med, der er det ogsaa alene en Forpligtelse for Huse paa Landet, hvorom der tales, og Regjeringen har altsaa ikke dengang auset det rigtigt at tage Kjøbstæderne og Kjøbenhavn med, fordi de toge Fæstere og Leiere paa Landet; jeg mener altsaa, det er en Anke, som, ligeoverfor Lovudkastet, ikke kan være nogen Grund til at forkaste mit Forslag, da den foreløbige Lov indeholder den selvsamme Mangel, forsaavidt det maa ansees for at være en Mangel, hvilket jeg rigtignok ikke kan indrømme, idet Forholdene i Kjøbstæderne og i Kjøbenhavn ere aldeles forskellige i saa Henseende fra hvad de ere paa Landet, Jeg er i selvsamme Tilfælde som den høitærede Justitsminister, at jeg ikke i den Leilighed, jeg beboer, kan gjøre Fremleie; men jeg troer dog virkelig heller ikke, at det har synderligt at sige med Hensyn til Bedømmelsen af de foreliggende Forhold. Det var korteligt, hvad jeg havde at bemærke med Hensyn til de opfattede Indvendinger. — Hvad Redaktionsbemærkningerne angaaer, da maa jeg med Hensyn til den første Redaktionsbemærkning meget beklage, at have i min Redaktion talt om en Forpligtelse, som paahviler Fæstterne, skøndt den, naar Loven er udkommen, ikke paahviler dem; men jeg er ledet ind paa denne Feiltagelse ved den foreløbige Lovs § 5, thi der er den selvsamme Feil tilstede, idet det der ogsaa hedder, at „den Forpligtelse, til ikke at tage Zunderster tilhuse, der paahviler Fæsttere, skal ikke være dem til Hinder.“ Det er den selvsamme Synd imod Sproget, som af mig er begaaet, og det er virkelig denne Lovs Skyld, at jeg er kommen ind derpaa. Naar den høitærede Minister, med Hensyn til det nu foreliggende Forslag under Nr. 2 til en forandret Redaktion, har meent, at denne kun hæver de Contractsbestemmelser, som allerede nu paahviler Fæstterne, saa er jeg gaaet ind